

The Alone (Yalnız)

Aziz Barış Ateş



Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2025

ISBN: 978-625-5896-26-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

THE ALONE
(YALNIZ)

Aziz Barış Ateş

The Alone (Yalnız), bir yalnızlığın içinden doğdu. Ama bu yalnızlık, eksiklik değil; bir çağrıydı. Ve o çağrıya cevap veren sesleriniz, bu hikâyeyi *gerçek* kıldı.

Aileme —

Sadece doğduğum değil, var olduğum yer.

Bu yolculuğa çıkabilmemin ilk sebebi, siz oldunuz.

Kalpten kalbe akan bir *teşekkür* bırakıyorum buraya.

Diyebilir Miyiz? ekibi —

Gecenin derin sessizliğinde, birlikte oynadığımız oyunlarda... Ben kimim, burası neresi, gece neden bu kadar uzun gibi sorularla kendi içimize yolculuk ettiğimiz o anlarda...

Yalnızlık, sizinle çok daha anlamlıydı.

Işık, hep yukarıdan gelmez; bazen bilgisayar ekranının sol köşesinden süzülür.

Ekip ZO —

Sorularım çoktu, bazıları cevapsızdı belki; ama sizinle cevapları birlikte aramak çok güzeldi. Her “sence bu olur mu?” dediğimde dürüstçe yanımda olduğunuz, her “neden olmasın?” dediniz an, hikâyenin rotasını şekillendirdi.

Burak Çakır—

Bu hikâye bir animasyon projesi olarak başladı ama seninle derinleşti. Senaryo yazarken tıkanığım anlarda, zihnimi ve kalbimi açan rehberliğine bana yön verdin. Katkılarınla yalnızca hikâyeye değil, hayal gücüme de dokundun.

Sana—

Ve evet bir teşekkür de sana, sevgili okuyucu...

Bu yalnızlık macerasında kendi *kabuğunu* keşfetmen ve eğer istersen oradan çıkıp dünyaya adım atman dileğiyle...

İyi ki varsınız, iyi ki bu yolda beraberdik.

Bu kitap, hepimizin.

Birlikte çatladık, birlikte büyüdük.

ÖN SÖZ

Bazı hikâyeler yazılmaz. Onlar içte birikir, büyür, sıkışır ve bir gün dışarı çıkmak zorunda kalır. *The Alone (Yalnız)* tam olarak böyle doğdu. Ne masa başında planlanmış bir fikir ne de yıllarca içimde taşıdığım bir hikâyeydi.

Bu hikâyeye, bir sessizlik anından çıktı.

2020 yılında dünya, birden sustu. Sokaklar boşaldı, şehirler yavaşladı. Ama asıl sessizlik, insanların içinde oldu. Birçok kişi evine kapandı. *Ben ise içime.*

O dönem, dış dünyada ne olduğunu izlemekten çok, içimde ne kaldığını fark etmeye başladım. Ve tam da o zaman, içimden küçük bir cümle geçti:

“Ben neyim?”

Cevabım yoktu.

Ama bu sorunun peşine düştüm. O arayışın içinden bir ses geldi önce. Sonra bir imge. Sonra bir karakter doğdu.

Bir kabuğun içinde, ne olduğunu bilmeden bekleyen bir varlık. Ne dışarıyı tanıyor ne kendini. Ama içinde bir dürtü var:

“Ben, buradan çıkmalıyım.”

The Alone; sadece bir karakterin değil, belki de hepimizin hikâyesi.

Birçok kişi pandemi sırasında yalnız kaldı. Ama asıl yalnızlık; dışarıda değil, içerideydi:

Kendi sesinle baş başa kaldığında ortaya çıkan sessizlik.

Benim için bu hikâye, o sessizliğin içinden doğdu. Ve bu yalnızlığı sadece tanımlamak değil, **dönüştürmek** istedim.

Çünkü yalnızlık içinde bile büyüyen bir şey vardı:

Merak.

Bu kitabı yazarken, karakterimin soruları kendi sorularıyla birleşti. Onun kabuğu çatladıkça, benim de içimde bir şeyler kırıldı ve yeniden şekillendi. Sayfalar ilerledikçe, hikâye büyüdü, derinleşti. Ve artık sadece bana ait olmaktan çıktı. *Şimdi seninle.*

Belki sen de bu kitabı okurken kendi “*kabuk*” hikâyesini hatırlarsın. Belki de kendine benzer bir varlıkla karşılaşsın satır aralarında. Belki bu hikâye, sana bir şeyi söylemez ama bir şeyi hatırlatır.

O zaman ben, amacına ulaşmış sayarım.

Bu, sadece bir hikâye değil.

Bu, birlikte *çatlamaya* cesaret ettiğimiz bir yolculuk.

İçtenlikle,

Aziz Barış Ateş

2025

I

KABUĞUN İÇİNDE

Henüz hiçbir şey başlamamıştı. Ama bir şey bitmişti de dene-
mezdi. Zamanın akmadığı, yönün olmadığı, hiçbir sesin duyul-
madığı bir boşluk vardı.

Sabah, ormana hâlâ varmamıştı. Gökyüzü griydi, bulutlar dü-
şükten geçiyor, güneş henüz kararını vermemiş gibiydi; çıkacak
mı, çıkmayacak mı?

Toprak, gece boyunca nem çekmişti. Hafif ıslak, yapışkan.
Üzerinde çiy damlalarıyla kaplı çimenler vardı; bazıları boyun
eğmiş, bazıları hâlâ dimdik ayakta.

Hava ağır değildi ama içinde bir durgunluk vardı. Sanki bir
şeyin başlamasını bekliyordu.

Ormanın bu kısmı daha seyrekti. Ağaçlar birbirinden uzak,
dalları kalın, gövdeleri yaşlıydı. Kabukları çatlak çatlak, yosun
tutmuştu. Bir tanesinin kökleri arasında ise pek de dikkat çek-
meyen bir şekil duruyordu; solgun renkli, hafif yana yatmış bir
yumurta.

Yumurtanın çevresi dökülmüş yapraklarla, kıymıklarla, minik böcek izleriyle çevriliydi. Üzerine serilmiş kuru otların arasında neredeyse kamufle olmuştu. Hemen yanında bir karahindiba, rüzgârsız havada bile titriyordu. Sessizlik sadece duymakla kalmıyor, solunuyordu. Orman derin bir nefes almış ve tutmuş gibiydi.

Bu sessizliğin ortasında duran yumurta, dışarıdan bakıldığında sıradandı. Ama *sıradan değildi*. Çünkü içindekinin sıradanlıkla ilgisi yoktu.

Henüz doğmamış, henüz konuşmamış, hatta henüz ne olduğunu bile bilmeyen bir varlık.

Ama canlıydı. Ve uyanıyordu.

İçeride çok hafif bir hareket vardı. Sıvının içinde kıvrılmış hâlde duran bu şey -her neyse- var olduğunu henüz bilmiyordu. Ama çevresini hissediyordu. Bedeninin sınırları belli değildi; neyin eli, neyin yüzü olduğunu anlayacak kadar bir bilinci yoktu. Ama vardı. Ve artık sadece var olmak yeterli gelmiyordu.

İlk gelen şey bir ses değildi. Daha çok bir baskı hissi. Sıkışıklık. Kapalı bir alanda olmanın verdiği derin bir rahatsızlık.

Sonra bir düşünce gibi gelen o his:

“Burası neresi?”

Bu cümleyi kuracak bir dili yoktu belki. Ama soru oradaydı. İçinde.

Zihni yoktu belki ama farkındalığı başlıyordu. O anda, dışarıdan gelen bir şey kabuğun içine ulaştı. Sadece çok dikkatli bir kulak duyabilirdi bunu. Bir dalın kırılması sesi. Bir yaprağın yere düşmesi. Toprakta yürüyen bir karıncanın ayak sesi kadar hafif.

Ama o ses, içeride yankılandı. İlk defa dış dünyaya dair bir iz, içeriye sızmıştı. Ve bu, bir şeyi tetikledi.

Varlık kıpırdadı. Belki kasları yoktu ama bir iç baskı uyguladı. Yumurtanın iç duvarlarına dayandı, itti.

Kabuk esnemedi.

Ama o esnemeyen şeyin dışında bir dünya olduğunu artık biliyordu. Ve bu bilgi, huzursuzluk kadar güçlüydü. İçinden bir başka cümle geçti:

“Ben kimim?”

Cevap yoktu. Ama sorunun ağırlığı yeterince güçlüydü. Sadece bir varlık değil, artık bir özne olmak istiyordu.

Çevrede hâlâ büyük bir sessizlik vardı. Ama bu sessizlik ölü değildi. Orman nefes alıyordu. Yavaşça, derinden, sabırla.

Ağaçların tepelerinde incecik kuş sesleri dolaşmaya başlamıştı. Bunlar uyarı değildi. Kutlama da değildi. Sadece *var olmanın sesleri*ydi.

Ve işte o anda, yumurtanın içinde, küçük bir düşünce cümleye dönüştü:

“Orada biri var mı?”

Dışarı çıkmadı. Ama içeride, kabuğun yankısını değiştirdi. Artık sessizlik yoktu. Kabuğun içinde bir şey çınlıyordu. Henüz bir isim değil ama bir irade vardı.

“Çıkmam gerek.”

II

RUBY

Yumurta hâlâ yerinde duruyordu. Ama içerisi, artık eskisi gibi değildi. Çünkü bir düşünce oluşmuştu. Bir yön hissi, bir kıpırtı, bir amaç.

Fakat kabuk atlamamıştı. Henüz hiçbir fiziksel değişiklik yoktu. Yalnızca içerideki o küçük varlık artık eskisinden farklıydı.

Dışarıda sabah ilerliyordu. Güneş, ağaçların arasından ince iplikler gibi sızmaya başlamış, toprağın üzerine sıcaklığını bırakmıştı. Islaklık yer yer buharlaşıyor, nemli kokular havaya karışuyordu. Uzakta kuş sesleri çoğalmıştı. Rüzgâr daha belirgin esmeye başlamış, yapraklar arasında kısa sohbetler başlamıştı. Ve işte tam o anda, yukarıdan bir ses geldi.

“Cik! Cik!”

İnce, canlı, ritmik. O kadar tizdi ki kabuğun içinden geçip geldi.

Yumurtanın içindeki varlık donakaldı. Bir şey duymuştu. Daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde. Dışarıdan bir şey. Yine geldi ses:

“Cik! Cik! Cik!”

Ve sonra, bir cümle. O ilk cümle.

“*Aman tatlım, sen ne yapıyorsun öyle yuvarlanıp duruyorsun?*”

Cümle, yukarıdan geldi. Bir dalın üzerinden, gövdeden biraz yukarıda, parlak tüylü küçük bir kuş dikilmişti. Başını yana eğmiş, aşağıya bakıyordu. Gagasının kenarında hafif bir gülümseme gibi duran bir kıvrım vardı.

Yumurtanın içindeki varlık bir anda içe doğru çekildi. Duyduğu şeyi tam olarak anlamasa da bu, bir sestir. *Bir dış ses.* Ve çok farklıydı. Çünkü bu ses, ona yönelmişti. Korkuyla karışık bir merakla düşündü:

“*Bu, bana mı konuşuyor?*”

Yumurtanın içinden bir şey hareket etti. Sanki cevap vermek istiyor gibiydi. Ama nasıl?

Yavaşça, ne yaptığına emin olmadan, bir içgüdüyle konuşmaya çalıştı.

“*Kim, kim konuşuyor? Neredesin?*”

Sesi zayıftı. Titrekti. Ama çıkmıştı.

Bir şey söylemişti.

Ve cevap geldi:

“Buradayım, yukarıda tatlım. Seni şöyle bir yuvarlanırken izledim, pek bi’ şaşkın duruyorsun.”

Bu ton, hafif alaycı ama sevgi doluydu. Yargılayan değil, gözlemleyen. Küçük bir kahkaha duyuldu. Kuş hafifçe kanatlarını çırpı, sonra bir dala atladı. Oradan da biraz daha alçaktaki bir başka dala geçti. Ama hâlâ mesafeliydi.

Yakın ama dokunamayacak kadar uzakta.

İçerideki varlık, o anda bir şey hissetti.

İlk kez, fark edildiğini.

Bu, kabuğun içinde olduğu tüm zaman boyunca hiç hissetmediği bir şeydi. Biri onunla konuşmuştu. Onu görmüştü. Bu düşünce, yumurtanın içindeki boşluğu bir anda bastı. Hem heyecan hem utanç hem de bir şey daha;

Ait olma arzusu.

“Ben, ben neler oluyor bilmiyorum. Herkes nerede? Ben neden böyleyim?”

Kuş, başını yeniden yana eğdi. Ona göre bu konuşma, sıradandı. Ama içerideki varlık için dünyadaki en büyük olaydı.

“Ayy tatlım, daha yeni mi çıktın kabuğundan? Yoksa, bekle bir dakika, sen hâlâ çatlamaşsın!”

Küçük kahkahalar eşliğinde bu cümle aşağıya indi. Ve içerideki varlık irkildi.

“Çatlamak mı? Yani ben, çatlmalı mıyım?”

“Eh tabii! Hepimiz öyle yaparız. Kabuğu çatlatmadan çıkmazsın. Ama anlaşılan seninki biraz geç kalmış.”

O an, içeride küçük bir sarsıntı oldu. Ama bu sefer duygusal değil, fiziksel. Sanki içeriden bir kuvvet harekete geçti. Bir basınç. Bir çaba.

Ama kabuk, yine de *çatlamadı*.

Yumurtanın içindeki varlık, Ruby'nin sesine bir kez daha kulak kesildi. Dışarıdaki sesin sahibini hâlâ göremiyor, hayal edemiyor, hatta neye benzediğini bile tahmin edemiyordu. Ama bir ses vardı ve o ses artık sadece yankılanmıyor, konuşuyordu. Ona sesleniyordu.

“Yani şey... sen kimsin?” diye sordu çekinerek.

Ses güldü. Bu kahkaha, küçücük bir taşın bir su birikintisine düşüşü gibi içeriye yayıldı.

“Ben mi? Adım Ruby. Ama istersen bana ‘o dışarıdaki ses’ de diyebilirsin,” dedi eğlenceli bir tonla. “Ben bir kuşum. Ama öyle gösterişli bir türden değilim. Ufak tefek, bol sesli, bol gözlemlî... O dallardan bu dallara atlarken bazen durup şöyle bir bakarım etrafı. Bugün de seni gördüm.”

“Beni mi?”

“Evet, seni. Tuhaf bir sessizlik vardı. Garip bir şekilde ilgimi çektin. Öylece duruyorsun. Hareket etmiyorsun ama hissediyorsun. Bu, dışarıdan bile anlaşılabilir.”